

KAPITOLA 22

Kaple Ole Glory

Ellie zastavila na šterkové cestě u prastaré kaple na břehu Red River, která své jméno dostala podle toho, že za soumraku se na vodě třpytily červené záblesky. Někteří přisuzovali zabarvení červené georgijské jílovité půdě, jiní ovšem tvrdili, že se jedná o Ježíšovu prolitou krev. Církevní život se tu datuje mnoho století zpátky, šeptalo se, že ve farnosti se odehrávalo i dotýkání hadů a exorcismus. Zdejší muži byli hlavami domácnosti a měli nad vším naprostou kontrolu, zatímco ženy nesměly nosit kalhoty ani mejkap a sloužily svým mužům.

Malá nabílená dřevěná budova se choulila v lesích a proslula tradičními křty. Lidé se za zpěvu žalmů shromažďovali na břehu řeky, zatímco jižanský baptistický kazatel nořil ztracené duše do ledové vody, aby smyla jejich hříchy.

Pod dubem virginským stála Cordova dodávka. Ellie cestou zavolala kapitánovi, který už vyslal Laney a forenzní tým. Zapнула baterku a vydala se dolů z kopce za Cordem. V první chvíli ji zarazilo, jak zvláště se sklání nad tělem a zírá na tu ženu.

Cord dobře věděl, že místo činu nesmí narušit, ale ve tváři měl podivně naléhavý výraz a přerývaně dýchal.

Šumění vody uhánějící přes rozeklané kameny říčního koryta se mísilo s hvízdáním větru. Ellie postupovala pomalu, boty jí cestou z kopce klouzaly na vlhké půdě. Na břeh se z vody táhly různé řasy, kameny obrůstal mech a z rybaření s otcem věděla, že pod hladinou se hemží pstruzi, okounci a kapři. Při pomýšlení na otce se jí stáhl žaludek.

Přes větve stromů probleskovalo měsíční světlo, odráželo se od hladiny a ozařovalo květy, které pokrývaly zem.

„Corde?“

Jako by byl ztracený kdesi v hlubinách své mysli, ale s úlekem se probral a otočil k ní hlavu.

V tmavých očích měl uštvaný výraz. Narovnal se, vrazil si dlaně do kapes džínů a pomalu ustoupil od těla.

Ellie si do podvědomí ukládala obraz místa činu. „Jsi v pořádku?“

Cord se zaťatými zuby shlédl na ženu a pomalu přikývl. „Když jsi zavolala a mluvila o kostelích... Napadlo mě tohle místo.“

„Už jsi tady někdy byl?“ zajímala se Ellie.

Pokrčil rameny. „Párkrát.“

Nemyslela si, že by byl Cord nábožensky založený, jenomže o své minulosti nikdy nemluvil. Věděla, že byl v náhradní rodinné péči, možná ho sem brala jedna z rodin.

„Nedotkl jsem se jí,“ ujistil ji Cord, jako by mu najednou došlo, že v době Elliina příchodu byl příliš blízko u těla.

„Dobře. Budeme ale potřebovat otisky tvých bot, abychom tě mohli vyloučit, kdyby tu byly ještě nějaké.“

Přikývl. Ellie se pomalu blížila, pečlivě se rozhlížela, jestli v mokrému mechu neuvidí stopy. Všimla si pošlapané trávy. Když se zarazila a začala zkoumat tělo, emoce se v ní mísily s profesionálními zásadami.

Tato žena měla tmavě hnědé vlasy, dlouhé nohy a hluboké hnědé oči, které měly ve smrti ztřápený výraz. Tentokrát ji vrah oblékl do karminových šatů s drobnými bílými perletovými knoflíčky, které jí zapnul až ke krku, na nohou měla obyčejné černé balerínky. Nehty jí znovu ostříhal nakrátko a ruce měla sepnuté v modlitbě. Mezi prsty svírala stránku z bible. Ellie se předklonila a zjistila, že je to část knihy Genesis, kde si Eva ukousla zakázaného jablka.

Líčení spočívalo v rudé rtěnce a rozmazané tvářeence, která připomínala krev.